

flødigt, naar der var en almindelig Regel, som omfattede baade Bygningstegninger og de Tegninger og Modeller, der ere udførte efter dem, og som ogsaa finde Udtryk i rørlige Genstande. Men i og for sig ser jeg ikke, at der kan være det mindste at indvende imod at beholde dette andet Stykke i Paragraffen, for ikke at vække Tvivl i saa Henseende, og altsaa lade det staa ved Siden af den forandrede Affattelse, hvis det kan fremme Øjemedet, nemlig at skaffe Beskyttelse for de kunstindustrielle Værker overhovedet.

Med Hensyn til det andet Punkt, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, er Konklusionen deraf vel den, at det ikke er tilstrækkeligt at føje til i det første Stykke: „derunder ogsaa Værker af anvendt Kunst,“ for at skaffe den ønskede Beskyttelse for de kunstindustrielle Arbejder, og at det ikke vil forandre en senere Afgørelse eller et senere Skøn af Højesteret. Ja, det kan være muligt, at det ikke vil det, fordi Ordene „anvendt Kunst“ ere meget korte og sammentrængte, saa at disse Ord „derunder anvendt Kunst“ kunne forstaaes med det Forbehold, at det overhovedet er et Kunstværk, og at da Friheden til at bedømme dette endnu vil være til Stede. Det maa indrømmes, at Udtrykket er kort og sammentrængt, men det vil kunne afhjælpes, saa at Meningen udtrykkes tydeligere og bestemtere, naar man optager Udtrykkene fra Loven af 1864, som ogsaa er en Lov om Kunstnerrettens Beskyttelse; den giver nemlig Beskyttelse til alle kunstneriske Arbejder, som benyttes som Forbilleder ved Forarbejdelse af Brugsgenstande eller til disses Udsmykning. Naar dette udtrykkelige føjes til, vil der ikke kunne være Tvivl om, hvor langt Beskyttelsen rækker, og saa kunde man føje til i Parentes „anvendt Kunst“, naar man blev enig om, at det skal være Udtryk for, hvad der forstaaes ved de vidtløftige og mere langstrakte Ord, som findes i Loven af 1864; men at der overhovedet maa ønskes en saadan Beskyttelse, og at den ikke er overflødig, maa jeg meget bestemt fastholde. Det forholder sig ikke saaledes, som det ærede Medlem mente, at det er ganske almindelig Praxis mellem Porcelænsfabrikkerne eller uomstridt, at de efterligne hinandens kunstneriske Forbilleder og Modeller. Det er i alt Fald oplyst for mig fra kompetent Side, at der er en meget stor Bevægelse mod denne hele Fremgangsmaade, der langtfra billiges i den almindelige Opinion, og at særlig den tyske Porcelænsfabrik, som her

har eftergjort den danske Porcelænsfabriks Fabrikater, har lagt Skjul paa sin Fremgangsmaade og ikke har gjort Anvendelse af en ganske almindelig og anerkendt Praxis, thi saa vilde den ikke have skjult Fremgangsmaaden. Hovedsagen er, at vi opnaa et Resultat i den ønskede Retning, og for saa vidt det ærede Medlem altsaa mente, at Affattelsen, som den nu er, kunde sætte dette Resultat i Tvivl og ikke vilde afhjælpe den uheldige Tilstand, hvori Kunstindustrien er kommen, saa bør det ændres og kan ændres paa den Maade, som jeg antydede, ved at optage baade det andet Stykke og den udførlige Angivelse, som findes i Loven af 1864, og som ikke kan misforstaaes.

Brandes: Jeg kan for saa vidt være velfornøjet med, hvad det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) har sagt, som han har indrømmet mig to Ting, for det første, at det er bedst at tage 2det Stykke med — ganske vist har den højtærede Minister endnu ikke udtalt sig —, og dernæst, at Affattelsen ikke var ret heldig eller udtømmende eller tilstrækkelig i 1ste Stykke, men jeg tror alligevel, at der er en Mod-sætning mellem det ærede Medlem og mig. Jeg ønsker akkurat den samme Beskyttelse som han, jeg ønsker en absolut og uindskrænket Beskyttelse baade for Kunstværker og for Kunstværker, som bagefter anvendes til industrielle Øjemed. For saa vidt ere vi jo ganske enige, men det, som Spørgsmaalet i dette Tilfælde drejer sig om, er, om man ogsaa kan og skal beskytte Modellen, naar denne ingen kunstnerisk Værdi har, gennem dette Lovforslag om Forfatterret og Kunstnerret. Det er Spørgsmaalet. Den Model, der ingen kunstnerisk Værdi har, er efter min Mening beskyttet — det antager jeg det ærede Medlem vil give mig Ret i — gennem Loven om Mønstre, og den skal ikke beskyttes yderligere. Det, som Højesteret fældede Dom over, var, om hin Kaffekande var et Kunstværk eller ej. Højesteret mente, at den intet Kunstværk var, og der gives jo dog Kaffekander, der ikke ere Kunstværker, selv om de ere tegnede af en Kunstner, og der gives mange Tallerkener omkring i Verden, der ere tegnede af en Kunstner, men som aldeles ingen kunstnerisk Værdi have, thi til et Kunstværk hører dog, at Kunstnerens Personlighed, Ejendommeligheder og forskellige Egenskaber ere udtrykte gennem Genstanden. Men det kan nok tænkes, at Kaffekander, Tallerkener og Suppeterinner osv. kunne være af saa almindelig Beskaffen-